

Kun valo ei riitä

Ilonpilaaja123

Hymyilen kameralle. Hymyilen niin, että poskiin sattuu ja pisamat välähtelevät valossa. Levitän huulilleni häikäisevimmän hymyn tietäen jo ennen kuvan ottamista, että siitä tulee täydellinen. Hymyni on niin kirkas, että vieressäni oleva tyttö on vain haalea kangastus sen rinnalla. Hymyni kutsuu ihmisiä luokseen. He haluavat palan minusta ja olla osa minua. Heillä on tarve tulla yhtä kauniiksi kuin minä ja paeta kauas todellisuudesta. Usein ihmiset tulevat tänne tunteakseen kauneuden, valon ja ilon kosketuksen jo liian päivettyneissä sormissaan. He haluavat olla osa maata ja kasvattaa juuret jonnekin niin syvälle, että arki ei heitä saavuttaisi. Täällä antaudutaan valolle, ollaan osa aurinkoa. Palvotaan sitä, kuin ylintä jumalatarta. Minäkin olen auringonpalvoja. Koko elämäni olen pyhittänyt sille. Ylväästi olen seisonut ja sille kiitosta laulanut. Kaikki muu on ollut turhaa ja mitätöntä. Olen pyrkinyt sen kaltaiseksi ja saanut nimeni sen mukaan. Olen sen maallinen ilmentymä. Olen ilon symboli valaen ympärilleni toivon kuiskauksen. Hymyni antaa lupauksen tulevasta kesästä.

Tyttö vierelläni on kuitenkin tuleva repimään juureni irti. En tunne kipua. Olen jo aikaa sitten luopunut kivusta ja antautunut tyhjälle ilolle. Yksinäisyys on hämmentävää. Se voisi tuntua minusta pelottavalta ellen olisi niin hämilläni. Jatkoin hymyilyä, sillä en osannut lopettaa. Oikeastaan se sattui, mutta hymyilin kivusta huolimatta koko matkan uuteen tulevaisuuteeni. Ruukku, niin se olkoon vankilani. Oikeastaan se ei kauheasti eronnut niitystä. Molemmissa olin sidottuna kohtaloon, joka minulle ennalta oli luvattu. Allani näen norsunluun valkoisen pöytäliinan, joka riitelee kullankeltaisen huntuni kanssa. Jatkan hymyilyä ja toivon auringon joskus jakavan pienen hitusen himoitusta huomiostaan suuntaani.

Vaan en tuolla hetkellä tiennyt kaiken olevan lopussa. En tiennyt, että vesi loppuu. En tiennyt, että joku voisi viedä pois sulokkuuteni. En tiennyt sitäkään, että juurten katkaisu voisi tuntua niin yksinäiseltä, sillä yksinhän minä olin. Niin kovin yksin ja epäonninen. Sillä hetkellä sen tajusin. Ei aurinko ollut minun ystäväni. Se oli vain käyttänyt palvelontaan ja ihailua hyväkseen. Eivät ihmisetkään minua oikeasti ystäväksi halunneet. He halusivat kasvaa vain yhtä kauniiksi ja onnellisiksi kuin minä. Mitä he eivät tienneet oli se, että minä olen tyhjä.

Niin tyhjä kuin valkoinen maaliämpäri. Olen oikeastaan hyvin samankaltainen kuin tuo maaliämpäri. Minäkin olen varjoihin kuivumaan jätetty lupaus kauniista kodista.

Olen lopen uupunut. Kultainen huntuni on jo aikaa sitten pudonnut. Olen yksinäinen morsian. Kukaan ei enää huomaa minua. Sitä on vaikea hyväksyä. Ennen ihailuun niin tottunut sydän harvoin kestää sen loppumista. Pimeään lasiessa minusta on enää jäljellä tympeän ruskea ydin. Minussa ei ole enää mitään kaunista, ei mitään ihailtavaa, ei yhtään toivoa. Hymyilen yhä, mutta se tuntuu yhä turhemmalta. Kukaan ei edes katso. Ketään ei kiinnosta.

Juuri tuolla epätoivon hetkellä sinä kuitenkin ilmaannut. Tylsän harmaana ja täynnä pimeyttä. Tuijottaessani silmiisi huomaa kuitenkin lumouksesi. Huolimatta tylsästä ulkokuorestasi olet hyvin leikkisä. Säteilet vapautta ja mystisyyttä ympärillesi. Sinua on mahdoton lukea. Olet vapaa sielu kahlehdittujen joukossa. Katsellessani sinua, poskelleni vierähtää kyynel. Se kirvelee hieman ja maistuu suolalta. Itkeminen ei kuitenkaan tunnu yhtään pahalta ja annan toisenkin kyyneleen vierähtää poskelle. Kun itkemisen on aloittanut, on siitä vaikea tehdä loppua. Kun olen itkenyt ikuisuudelta tuntuvan ajan, minulla ei ole enää kyyneliä jäljellä. Katselen sinua ja minua alkaa naurattaa. Ihan oikeasti naurattaa. Kun nyt olen aloittanut nauramisen, ei siitä mahda tulla loppua. Nauran kunnes en enää kykene ja sitten taas itken. Niin jatkuu koko yön. Itken ja nauran vuoron perää ja se tuntuu niin hyvältä. Sinä et keskeytä minua, annat minun vain olla osa lohduttavaa varjoasi.

Kun sitten aamu valkenee ja sinä katoat, odotan jo paluutasi. Odotan niin kovasti, että sisuskalut puristuvat kasaan ja on vaikea hengittää. Odotan vapautusta. Odotan unia, painajaisia, sitä että on joku, joka huolehtii. Yön aikana sain nimittäin ensimmäistä kertaa nähdä palan toivoa. Se ei ollut valoisaa, keltaista ja täynnä kesää. Se oli harmaa, synkkä, kylmä ja pimeä, mutta se ei ollut yksin. Se ei esittänyt mitään. Tähdet sitä suojelivat ja leikkivät yhteisiä leikkejään läpi yön. Se oli vapaa kaikesta. Se ei ketään miellyttänyt eikä symboloinut lupautta paremmasta. Se ei hymyillyt turhaan vaan aina vain silloin kun sitä jokin nauratti. Se oli ilo, niin vaikea kuin sitä on uskoa. Harmaa toivoton tapaus oli onnen kantaja, varjojen lapsi. Ja kun viimeinen elämän pisara minusta kaikkosi, tiesin, että olen kuun sisar.

